

Reflexions des de la derrota

written by Nil Mont i Geli | 29 de novembre de 2018

El procés ha estat un èxit absolut. Felicitats al senyor Artur Mas. Felicitats també al seu fidel successor, el senyor Carles Puigdemont. I finalment, felicitats a la persona responsable de l'èxit final del procés, el senyor Quim Torra.

El procés i el processisme han guanyat. I amb ells Espanya. I Catalunya ha perdut. I això és així perquè l'objectiu del senyor Mas, de Puigdemont i de Torra és acabar amb l'independentisme i el gran creixement que aquest va experimentar en el període 2010-2012. Però és una victòria temporal.

Són poc els que poden dir que no es van deixar enganyar mai pels líders processistes. Jo no en sóc un d'ells. Però ara que l'engany no s'aguanta ja per enlloc i cada cop més gent s'adona de l'estafa tenim una nova oportunitat. Una nova oportunitat per reconstruir l'independentisme, combatre els col·laboracionistes de Pétain Torra, aconseguir tenir prou força per tornar-nos a enfrontar a Espanya i, aquest cop, anar fins al final (això últim ens serà fàcil un cop desempallegats de la influència processista).

En aquesta nova etapa "postprocés", l'independentisme faria bé de no deixar-se portar allà on ens volen els processistes. Un exemple el tenim en el cas dels llaços grocs. Els mitjans de propaganda subvencionats pel règim ens bombardegen constantment amb baralles entre independentistes i espanyolistes per alguns llacets, que si tal predicador famós del règim ha plantat cara a tal unionista trencallaços o amb tal acte massiu d'enllaçada de carrers.

I mentre perdem el temps posant llaços i discutint sobre els llaços ens passen per alt coses com que el Molt Deshonorable President "petonejador d'estanqueres" Puigdemont diu que l'objectiu del poble català és un referèndum pactat (eufemisme

de demanar sisplau a l'amo espanyol que ens deixi fer un referèndum). Jo només recordo un partit parlar de referèndum pactat a la darrera campanya electoral i té un 7,5% dels vots.

El soci (o el còmplice) de govern del partit de Puigdemont (JxCat si no ha canviat de nom mentre escric l'article, cosa a la qual els convergents són molt aficionats) també té com a objectiu obtenir el permís de l'amo per fer un referèndum. Per alguns dels líders mediàtics d'aquest partit (al qual, en honor a "l'Avi", em nego a anomenar ERC) aquest referèndum podria incloure tres respostes, dos d'unionistes i una d'independentista (Joan Tardà, 15 d'agost de 2018).

Cap dels programes electorals d'aquests dos partits parlava de demanar fer un referèndum pactat a Espanya. Estem davant d'un frau electoral. Per tant, davant de l'actuació antidemocràtica del govern regional (i regionalista) de la Comunitat Autònoma de Catalunya tenim el dret de fer-lo caure per qualsevol mitjà. En aquest sentit, va ser una gran notícia l'intent de pseudoassalt al Parlament el passat primer d'octubre.

Mentre això passa, el sicari de Quim Torra, Miquel Piolín Buch (a qui la fiscalia espanyola ja li ha fet el favor d'investigar-lo perquè se'ns pugui presentar com una víctima) envia els Mossos a atonyinar i detenir independentistes (per aquests no hi ha missatges de solidaritat) com un digne i fidel alumne de Zoido mentre la Rahola ens alliçona des de la seva tribuna de Tv-Goebbels-3.

Tampoc hi ha missatges de solidaritat ni diners (escolti, és que al senyor Mas ara els espanyols li demanen diners per aquella farsa del 9N que tenia pactada amb els espanyols que no tindria cap conseqüència i té prioritat) per ajudar les víctimes de l'1-0 en els processos judicials que tenen oberts (alguns dels quals en contra seva). Es veu que la Caixa de l'ANC i Òmnium no serveix. "Vergonya, cavallers, vergonya."

Davant d'aquesta situació, és una bona notícia que l'ANC

comenci a distanciar-se'n impulsant candidatures alternatives (conformades a través de primàries) a diferents pobles per les eleccions municipals. El silenci mediàtic en comparació amb altres actuacions de l'ANC i els atacs que rep la iniciativa per part de certs orinadors de l'òrbita processista és una bona notícia. Si a això hi sumem que gairebé cap dels partits processistes (excepte Demòcrates però els seus candidats no són majoria) no s'hi han unit (i espero que la cosa continuï així) la cosa pinta prou bé. Esperem que el Secretariat no es deixi acoquinar.

Finalment, per il·lustrar (una vegada més) el nivell patètic dels processistes recordaré una frase del Molt Deshonorable: "si ets un guerriller, tens una taula internacional de negociació i si ets pacífic, encara que siguis majoria (a diferència del Sr. Maragall ell considera que l'independentisme és majoritari), t'ignoren". Després d'arribar a aquesta difícil i altament no trivial conclusió, el que faria un independentista és bastant clar. Però no, ell segueix encaparrat amb la independència pacífica (cosa que no existeix, existeix la via militar i la no militar però la pacífica no). Tot i que ara ja no parla ni de pacifisme, ara ja diu que no tenim dret ni a generar un conflicte.

Això sí, cada any feliciten Israel per la seva independència (que com tothom sap va ser molt pacífica), fan homenatges al gran líder pacifista Francesc Macià, porten fotos a la solapa del gran pacifista i anticonflictes Churchill i n'hi ha alguns, com el senyor Torra, que fan homenatges a Daniel Cardona, un altre pacifista. Seria més adient que fessin homenatges a Cambó i a la Lliga.